pag 476. Sis tulles Külä tanomin üts wanu üli pigxä habendega sandige pageja sütrikule wasta, ja

pag. 482. Ja kõige oma sure walla üle pääde sina ka õigust tegema, ja neile armuja appi andma; kas ja üleanetu loom kõik seda luppede sis wasta? jah seda ma taha sest ä nost hem nawalast mõttelton, kui ja mes süst enne wäljä lasede. — Selle päle rapputt wana mees omni kiusid ja kabõnõ ni kõwaste et kui oles üli sure tuulispä seda maja puhknu ja rapputanu! — Sis üttel wanast müristäwä häälega, sest sina kõik seda meelen mis sina sün olete lubanu, et ja kõik seda änä täudade sis päsede sina minu käest eloga, a kui ja ei täüdä kül mina sinno sis edespidi ka weel kätte saa! —

Sis käsk wanamees omni poisse wõtke neid kõiki kimi ja pistke kulla katlaka seema! mina näe neide kawalat mõttid, ja petlimise lubamisi. — Kül nüä polsi, ja täneti armu ja abjoi! a sääl es ole enamb midägi muudkui wisati eg ä üts üttse Keewa katlake kulpost, ja kulpost,

waene ömõtu-stall jäise saisma ja imeteli kui wana pipki kabõnde ja üli pingä kiusjeka sandige herrale wasta lats, ja weidägese aigu kõneli sis lats sant een hera omni abilistiga tekkon, kis läst wälja tukad nekjä mõtsa poole! — stallõ meel saje röõmsas lats oma asjä huntsimake, sääl ta isse sainweede maka ja nakkas ikma ja kõiki taiwa lisi omnile wanembise abis pallema! et nemä kurja herrä piinamise alt ärä päsesi! —. Sääl mõttel tea et nad wõla herrä wast weel kotton, — ma la õige no mõisake seema kas wast omni wanembä kuigi nätta, ehk neist midägi teda saa, — selle loodusega kawas maast äles lats wällä, ja kõnse külä tanomi pitte mõisa poole

Tarw Kuninga Tüttar. pag. 485.

Olli üten mereweere liinan Kuningal üts üli,

pag. 483.

ja ku ta sinnä kottale saise kos tälle tu wana sandise ol wasta tulnu, sis mõttel tea tem sõmo päle; ma lää hewäle wasta ja pästa sinno teä käest ärä; ok wana taara saada ummi taiwalis tega mullo ja mu wanambile armu ja appi! — sis lats tea kerge sanmu, ja wasse meelega mõisa us saida, sääl jäise ägki säisma, ja keitü hirmust nägemist ni ärä et poisgu kohegi es ja! Herr wisati ni ku tuuleks kõiki ummi kolme teendidega stallõ ümbre maha, stall kül püüs paldu minnä a es jõ wwa jal ja paigast panda! herr wõtt mallõ käest kämi, ja nakkas lahgeste könälama; ärä pelänu minno tule ma lasi su wanemba ra täombõ wallalõ! — Seda wisi lätsi kõik kosi poole, ja herrä käsü päle lasts ka stallõ wanemba wanglist wällä ja wiidi herrä ette, — nül sääl nea pelgsi et jällegi nakatas muutitama; a oh seda röõmu nas herr üttel, tü wõle no nõdo minnä, ja minna seda teile kui kraami ka perrä no kapise mu silmist! — —! stall lats ommi wanambä ga usest wällä, ja röõmsaste nõdo poole a, herr pand ummi selfsilistega kümus kõ waste tänitema! ni et kõik kosi nakas sinnä nokko joosi seda imet seema! Herra naine ol dimane nüsjä, mis teil wiga om? Herr täna, keew kulla katla hail, kulla katla keew tosi wõt elo mant! täse kolm tema selfsilist, jälle täniti! täüdä sina ommi lubamisi! — täütä lubamisi! keew kulla tosi! kulla haisa tosi wõt elo mant! Koik ümbre saisa nahas olliwa selli nägemise ja kuulmise üle ärä hetünü, ja üts ki es tiija mis herrale, ja tää wolitsejile olli sündinä!? nuast kui ja täniteminne ni sunnes lats et enamb kaugi es jõ wwa seda kullõlda, sis saise herr wake pääl üttelda?